

Rusko-japonska vojska.

Na morju.

Celi svet sedaj z veliko napetostjo pričakuje dogodke na morju. Ne ve se namreč nič prav natanko, kje da sta rusko in japonsko brodovje. Tudi moč obeh brodovij je še vedno neznan. Od vseh strani prihajajo poročila, da so srečale ladje v Kitajskem morju ruske bojne ladje. Eno poročilo pravi, da so jih videli vzhodno od otoka Formosa, drugo, da so srečali ruske ladje pri otoku Sumatra. Seveda iz kopice teh in enakih poročil ni mogoče spoznati resnice. In to je ravno za Japonce hudo. Roždestvenski jim je popolnoma ušel iz oči. Sedaj ne vejo, ali je svoje brodovje delil, ker prihajajo od vseh strani poročila, ali pa ima svoje brodovje skupaj. Brodovje, ki so ga zapazili blizu Sumatre, je najbrže tretje brodovje pod admiralom Nebogatov.

Iz Peterburga se pa poroča, da je brodovje Roždestvenskija plulo med Vzhodno-indijskimi otoki v treh oddelkih, ki so se pa sedaj že zopet združili. Ker si Japonci niso upali napasti nobenega teh oddelkov, se smatra to kot znamenje japonske slabosti. V tem mnenju so še bolj potrjeni, ko je pet japonskih križark plulo 9. t. m. mimo enega oddelka ruskega brodovja, ne da bi ga bili napadli. Japonci so bili torej spretno prevarjeni, ker so bili uverjeni, da je celo brodovje združeno.

Kaj da namerava Roždestvenski, kaj da je njegov cilj, o tem se ne ve seveda popolnoma nič, zato sedaj pišejo svoja domnevanja razni večji listi. List „Lokalanzeiger“ poroča, da se Roždestvenski ne bo spustil v bitko, ampak da bo ostal na anamskih otokih, ki leže vzhodno od Malajskega polotoka. Od tam bo vznemirjal japonske otoke in odrezal vsak dovoz živeža in vojaških potrebščin, ki prihajajo od zapada, posebno od Angležev. Glavni živež Japoncev je riž, ki ga dobivajo iz Birme in Jave. Ko bi bil dovoz pretrgan le za en mesec, bi to bilo za Japonce usodnejše, ko najhujši poraz na suhem.

V Petrogradu se govori, da pričakujejo spopada obeh brodovij takoj, ko dojde Roždestvenski v bližino Japonske. Do tega časa bo admiral Nebogatov došel do Kitajskega morja. V slučaju, da bo brodovje Roždestvenskega poraženo, se bo admiral Nebogatov združil z ostanki poraženega brodovja in znova stopil oslabeledim Japoncem nasproti. Ako bo pa zmagal Roždestvenski, bo pa admiral Nebogatov z največjo silo zasledoval poražene Japonce. V tem času pa si lahko popravi Roždestvenskijevo brodovje svoje poškodbe. Japonci pa baje zato niso napadli v južnem Kitajskem morju, ker so bili predaleč od svojih luk, kjer bi lahko v slučaju poraženja iskali zavetja. Sedaj pa bodo baje napadli Ruse, kakor hitro se bodo približali Japonski. Kajti v bližini svojih utrjenih luk se lahko hitro skrijejo v nje, če jim slaba prede, in si popravijo svoje poškodbe, dočim Rusi nimajo nobene luke, kjer bi si popravili svoje poškodbe, kjer bi si oddahnili. Zopet drugi pa pravijo, da bodo Japonci Roždestvenskega pustili mirno pluti v Vladivostok, kamor baje hoče priti. Vladivostok je že od morske strani tako oblegan in ga bodo Japonci kmalu tudi začeli oblegati na suhem. In pri obleganju bodo ladje zopet izpostavljene hudemu ognju iz velikih obležnih topov, kakor je bilo to v Port Arturju.

Ruski list „Noveja Vremja“ pa celo piše, da bi bitka, v kateri bi bil Roždestvenski tudi poražen, ne bila za Rusijo osodepolna, ako bi se v tej bitki potopile samo dve do tri japonske oklopnice. Japonci nimajo rezervnega brodovja in na morejo zgraditi v preglednem času nobenih novih velikih ladij. Rusi pa imajo že sedaj doma skoraj gotovo novo brodovje in morejo zgraditi hitro dve novi oklopnici, ki bi, poslani v Vzhodno Azijo, takoj zagotovile premoč na morju.

Vrednost torpedovk.

Bodoča bitka na morju ne bo le najstrašnejša in največja, kar jih pomni svetovna zgodovina novejšega časa, ampak ta bitka bo

provzročila najbrže tudi velik preobrat v gradbi vojnih ladij. V prvi vrsti se bodo izpremenile torpedovke in podvodni čolni. Ako se torpedovke ne bodo v bodoči bitki obnesle bolje ko pred Port Arturjem, potem bodo najbrže kmalu izginile. V pomorski bitki pred Port Arturjem dne 10. avgusta je bilo izstreljenih nad 100 torpedov, a zadel ni niti eden. Naj si bude temu vzrok ta ali oni, gotovo pa je, da stane en sam strel 2000 kron in da bi moral imeti vsled tega pač več uspeha. Ogleduško službo, ki jo opravljajo torpedovke, bodo lahko opravljale cenejše ladje.

Politični ogled.

Narodno izdajstvo na Kranjskem. Že smo poročali, da kranjski slovenski liberalci, katerih voditelj je odvetnik dr. Tavčar, niso hoteli pri dopolnilnih volitvah iz veleposestva skupno nastopiti s katoliško-narodno stranko ter poskusiti svoje sreče nasproti nemškemu graščakom. Dne 17. aprila se je vršila volitev in izvoljena sta dva Nemca, grof Margheri in graščak Gale, oba zvesta pristaša nemškutarskega barona Šveglja. A zgodilo se je ob tej priliki nekaj, kar je pokazalo narodnost slovenskih liberalcev v najslabši luči. Nekateri pristaši slovenske liberalne stranke so namreč sami radi, ne da bi jih Nemci potrebovali ali prosili, prišli na volišče ter volili nemška kandidata. Tako daleč je prišla na Kranjskem stranka, ki se je nekdanj na vsa usta pridušavela, da ji je narodnost nad vse. Zdaj pa jo že izdaja! To bi naj pomislilo tudi radikalno akademično dijaštvo!

Kmeti stan je zaostal v svojem vsestranskem razvoju. Najboljše se razvidi ta resnica iz tega, da je bilo v Avstriji l. 1890 od 1000 za delo sposobnih ljudi 632 poljedelskega stanu, l. 1900 pa že samo 582. Tako leto za letom nazaduje število kmetijskih ljudi. Kmet in njegov delavec zapuščata svoje polje, ker jima tvornica nudi boljše plačilo. Spremenilo se bo to še le takrat, kadar bo kmet sam narekoval svojim pridelkom cene. Takrat bo lahko za svoje delo tudi toliko skupil, da bo sebe in svojega delavca pošteno plačal in poskrbel obema za starost in onemoglost. Sredstvo za to moč je združna organizacija. Kadar bodo vsi kmetje do zadnjega zbrani v zadrugah, kadar bo vse pridelke prodajala zadruga, takrat bo lahko po svojem preudarku postavljala cene pridelkov. Za združno organizacijo pa je treba prej visoke stanovske izobrazbe in pa nesebične medsebojne ljubezni.

Slovenske gospodarske šole morajo biti prva zahteva vsake zdrave kmetijske politike. Nikjer ni tako stanovsko zavednih kmetov kakor na Češkem in Moravskem med Čehi in med Nemci. Razlagamo si to lahko, ko izvemo, da je na Češkem 63 in na Moravskem 43 gospodarskih šol. Pri nas se nekateri kmetje pehajo za nemščino ter mislijo, da bo ž njo prišla kmetu zlata doba. Nemškemu kmetu v alpskih deželah se ne godi boljše kakor slovenskemu, čeravno zna nemški. Ampak v stanovski izobrazbi leži boljša bodočnost slovenskega kmeta. Če izobraženci zahtevajo srednjih in visokih šol, potem je naša naloga, da zahtevamo vsestransko izpopolnitev narodnogospodarskega šolstva. Dandanes ni dovolj, da zna kmet držati za pljug, dandanes mora poznati celo narodno-gospodarsko življenje.

Politični položaj v Avstriji. V petek je imel načelnik poljskega kluba grof Dzieduszycki daljši pogovor z ministrom notranjih reči, grofom Bylandt-Rheidt-om, ki nadomestuje sedaj bolnega ministrskega predsednika. Pogovor je veljal sedanjemu političnemu položaju ter se sukal o raznih vprašanjih, katerih rešitev je morala izostati ravno zaradi boleznih ministrskega predsednika bar. Gautscha, ki je dobil hud šen. Kakor so listi že pred več tedni pisali, nameravali so sedanje ministrstvo nekako preustrojiti, kakor tudi izdelati obširen načrt o delovanju državnega zbora in deželnih zborov. Vse to pa je moralo, kakor rečeno,

izostati radi boleznimi bar. Gautscha. Neki dunajski list piše, da se namerava zdaj državnozbornsko zasedanje odgoditi, koj ko bodo rešene še neke važnejše zadeve, in da državni zbor v poletju ne bo zboroval. Neki odličen politik se je baje izrazil, da poslanska zbornica, zdaj, ko je postala delavna, ne mara več, da bi jo vodilo uradniško ministrstvo, ampak da hoče imeti ministrstvo vzeto iz poslancev samih. Ako bi namreč zbornica še nadalje zborovala, in bi zastopali vlado člani sedanjega uradniškega ministrstva, bi se lahko že obstoječa nasprotja med njimi in med večjimi strankami prav lahko še bolj poostrila, kar bi pa jako zaviralo delavnost zbornice. Zaradi tega pa da se tudi namerava zasedanje državnega zbora za toliko časa odgoditi, dokler ne bude sestavljeno novo poslansko ministrstvo.

Naša mornarica pomnožena. Da se pomnoži naša vojna mornarica, je vlada pred kratkim naročila 5 rušilcev torpedovk in 13 torpedovk, kar bo skupno stalo 15 milijonov kron. Vse te ladje bodo zgrajene po modelih in načrtih tvrdke Yarrow od tržaškega „Stabilimenta“. Nadalje se bo zgradilo za Donavo še 5 opazovalnih čolnov. Eden je že naročen v Budimpešti. Vsak čoln bo stal okrog 80.000 kron.

Italija proti Avstriji. V Italiji se previdno in premišljeno pripravljajo na vojsko z Avstrijo. Topničarstvo, ki igra v novejših vojskah največjo ulogo, bodo znatno pomnožili. Ob italijansko-avstrijski meji bodo zgradili ob reki Tagliamento mnogo trdnjav. Za izboljšanje zastarelih utrd pri Veroni bodo izdali 150.000 lir. Ob cesti v Ponale so že zgradili novo utrdbo, istotako jih je že več izgotovljenih ob tirolski in koroški meji. Avstrija si je začela sicer v zadnjem času vendar mesti oči, toda svoje kratkovidnosti še se vedno ni iznebila. Drugod, kakor na Nemškem, grade utrbe vojaki sami pod strogim nadzorstvom častnikov. Pri nas pa grade vojaško važne predore in mostove ter železnice — laški podjetniki z laškimi delavci, med katerimi je tudi mnogo laških častnikov. In tako je mogoče, da se je vžgal novi most čez Sočo pri Solkanu ob belem dnevu, ker se je vnela dinamitna patrona, ki so jo skrivaj djali med zidovje italijanski delavci, častniki, kakor se z vso gotovostjo trdi. Če bi ne bili še pravočasno opazili požara, bi bil šel most rakom žvižgat in z njim 200 tisoč kron, kolikor je stal. Nova železnica bi pa bila šest do sedem tednov pozneje otvorena. V tržaškem „Stabilimentu tehnicu“ se gradijo malone vse avstrijske vojne ladje in delavci so večinoma iz dežele polente in pomaranč. Gotovo so tudi med njimi italijanski častniki, ki potem poročajo, kakšne so avstrijske bojne ladje. Da, prišlo je tako daleč, da vodstvo „Stabilimenta“ načeloma neče sprejeti slovanskih tehnikov, ampak le italijanske. Naravnost — neumljivo!

Uporno gibanje na Kreti. Na Kreti je začelo vreti. Ljudstvo je s sedanjim tamošnjim vladnim načinom skrajno nezadovoljno ter se je počelo po nekod tudi že puntati. Tem nezadovoljnejšem se je pridružil tudi vodja upora iz leta 1897. Sfakianake. Zadnje dni bilo je že več spopadov med orožniki in med nezadovoljveži. Vrhovni komisar princ Jurij se je izjavil v nekem listu zelo ostro proti evropskim dvorom, ker so odklonili njegove predloge. Obeta pa, da bo delal neustrašeno tako dolgo, da se Kreta priklopi Grški. Ali bo potem mir, je tudi veliko vprašanje.

Dopisi.

Jarenina. (Vrlemu možu v spomin.) Kdo ni poznal vrlega kmeta Jožefa Polančič v Slovenskih goricah? Povsod je bil znan kot naroden mož, ki je neustrašen stal na strani svojega naroda. Ni bilo kmalu v Slov. goricah shoda, kjer ni bil zraven. V Jarenini je bil odbornik pri vseh narodnih društvih in je posebno rad gmotno podpiral narodno organizacijo. Bil je odbornik katoliškega političnega društva za jareninski okraj, bil je odbornik jareninske

vrlo delujoče posojilnice, bil je odbornik jarenskega kmečkega bralnega društva in bil je dolga leta odbornik vseh tukajšnih občin. Bil je tudi rajni Polančič iskren katoliški mož. Vri ud jarenske Jožefove družbe je vedno izpolnjeval svoje verske dolžnosti in bil vsem najlepši vzgled. Veliko spoštovanje je imel do duhovnikov; v njihovi družbi je bil pač najrajši. Po smrti svoje žene je prodal svoje veliko posestvo in živel zasebno. Ker je bil popolnoma prost, je večkrat zaželel romati v svete kraje. Že lansko leto se je nameraval udeležiti velikega romanja v Lurd. Prišla pa je neka nezgoda vmes, tako da je opustil svoj prvotni sklep. V začetku letošnjega leta sem mu razodel svoj namen, da se udeležim romanja dunajske Mihajelove družbe v Rim. Bil je takoj pripravljen iti z menoj. S kakim veseljem se je odpeljal z menoj isti dan iz Maribora v sveti Rim! Ali je slutil, da se pelje umret v Rim?! Ali je slutil, da bo našel svoj grob v svetem mestu, v sveti zemlji?! Bil je popolnoma čvrst in zdrav, tako da sem ga zavidal. Med potjo sva obiskala mesto velikega čudodelnika sv. Antona Paduanskega. Obiskala sva sv. hisico v Loretu, cerkev velikega reformatorja sv. Franciška Asiškega in cerkev sv. Klare. Nedeljo zvečer sva prišla z drugimi romarji vred v večni Rim. Kako veselje sta občutili najini srca, ko je sprevodnik zaklical: Roma. „Meni se zdi, jaz ne bom preživel vsega veselja“, rekel mi je, ko sva izstopila iz železniškega voza. Cel teden smo ostali romarji v Rimu in občudovali krščanske spominke in krasne cerkve. Nemo sva hodila od cerkve do cerkve, od kraja do kraja in strmela. Na kapeli sv. Petra sem moral še svoje ime napisati zraven njegovega. Tam sva skupaj napisana, a kdo bi si bil mislil takrat, da ne bodeva v življenju dolgo skupaj ostala! V torek mi je ministriral na grobu sv. Cirila v cerkvi sv. Klementa. Tri očenaše še, da bi ostali Slovenci vdani sveti katoliški veri, in molila sva z veliko pobožnostjo. Sredo zvečer smo opravili vsi romarji spoved, da zadobimo popolne odpustke in se vredno približamo sv. očetu, vidnemu poglavarju, katerega smo že itak videli torek prej pri blagoslavljanju lurske kapelice v vatikanskih (papeževih) vrtovih. Četrtek zjutraj mi je ministriral na grobu sv. Alojzija in je v nekdanji celici tega velikega svetnika, ki se je tako lepo vedno pripravljaj na sv. obhajilo, prejel sv. Rešnje Telo. Za njega je bila to tudi popotnica za večnost. Kdo bi si bil to mislil? Četrtek popoldne smo bili vsi pri sv. očetu. Ti trenutki nam ostanejo vsem nepozabljivi. Dali so nam svoj blagoslov in še ponudili vsakemu romarju roko v poljub. Ko sva šla po stopnjicah dol, mi je rekel: „Tako globoko so me sv. oče pogledali in dolgo so držali mojo roko v svoji.“ Bili smo pač vsi dobro pripravljani na smrt, a na smrt le nihče ni mislil.

Petek popoldne smo obiskali še „svete stopnice“ blizu lateranske cerkve. Poljubil je še tam krvav sled Gospodov; to so namreč one stopnice, na katerih je v Jeruzalemu pokazal Pilat Gospoda ljudstvu, da bi imeli usmiljenje ž njim. Na vsaki stopnici se še vidi krvav sled našega Zveličarja. Kmalu potem mu je slabo postalo v glavi in bil je, komaj sva prišla v svoj hotel, brez zavesti. Nisem mogel več ž njim nič govoriti. Doma je večkrat rekel, da bo v Rimu ostal, če se mu bo dopadlo. Pa na tak način si gotovo nihče ni onih v šali izgovorjenih besed tolmačil. Preveč se mu je dopadlo v Rimu. Zdravnik je takoj izjavil, da ni nobene pomoči. Klical sem ga ob njegovi postelji, ga tresel in ga dramil, toda ni prišel k zavesti. Imel bi bil mu še mnogo povedati, a ni me slišal. Dali smo mu poslednje olje in nedeljo zjutraj je nehal dihati. S kakim nemiro in strahom, s kako žalostjo sem molil pri njem molitve za umirajoče! Pobral sem njegove reči skupaj in se podal v drugo sobico hotela, da počakam njegov pogreb. Zavidal sem ga radi lepe njegove smrti. Rad bi bil namesto njega tukaj ostal. A večni Bog je drugače hotel. Saj si je bil zaslužil tako smrt

s svojim lepim krščanskim življenjem. V torek zjutraj smo ga pokopali. Lepšega pogreba nisem videl. Razni dostojanstveniki so prisostovali njegovemu pogrebu in celo naš premilostljivi knezoškof Mihael Napotnik so šli prvi za rakvijo in glasno molili očenaš. Prišli so bili tisto jutro k sv. očetu v Rim. Božja pota so čudovita. Prišli so tudi počastiti in poveljati njegov pogreb. Takega pogreba ne bova imela midva, mi pravi dunajski župnik Eisterer, ki je za njega maševal. V oči so mi stopile solze, ko sem videl po dokončanem pogrebu našega premilostljivega škofa kleče moliti na njegovem grobu.

S tužnim srcem sem se odposlovil od njegove gomile, da potujem sam v daljno domovino, njega zupustivši v svetem mestu. Tam zdaj leži na pokopališču Campo santo blizu velikanske cerkve sv. Petra, tam leži blizu groba sv. Petra, blizu kraja, kjer sta bila prvaka apostolov mučena, leži blizu grobov tisočerih in tisočerih mučnikov in svetnikov v sveti, s krvjo mučnikov premočeni zemlji. Čudno se mi je že zdelo, ko sem odpotoval domu in vedno sem še mislil, da so vse to le sanje. A pogledal sem v svoj zabojček in zagledal tam njegove srebrne knofe, na katere je bil on tako ponosen in katere sem s seboj nesel v domovino in prepričal sem se, da je vse gola resnica. Mirno počivaj, dragi prijatelj, v daljni tujini! Kmalu se vidiva zopet nad zvezdami. E.

Sv. Rupert v Slov. gor. (Volitve.)

Dne 4. t. mes. vršila se je volitev cerkveno-skladnega odbora. Vdeležba je bila velikanska. Izmed 80 občinskih odborikov prišlo jih je 64. Vkljub napeti agitaciji nemčursko-liberalne stranke zmagala je katoliško-slovenska stranka s 40. glasovi proti 24. glasom. Med temi 24. so nekateri prav dobri možje, ki pa so se od liberalnih voditeljev dali premotiti češ, kaka grozna plačila se nam bodo nalagala, ako klerikalci zmagajo. Pa tega glavni agitator gor. voličinski Petrič sam ne veruje, ker je rekel: „To tako vsi vemo, da moramo puvati“. Torej se gor. voličinskemu gospodu ne gre za to, kako se bode stavba viničarij plačevala, ampak veliko več za to, da bi njegova beseda v cerkveno-skladnem odboru še nadalje nekaj veljala. Zepek, boš se že moral privaditi takemu ponižanju. Ne jezi se, polagoma pridejo še druge zvezde na vrsto. Ah, takrat bode Paulek, tvoja desna roka, žalosten, ker ne bode imel moči!

Pa ti preklicana smola! Prej rekuriramo zavoljo Žikarčanov, na katerih glasove smo gotovo računili, sedaj pa pridejo in gredo naravnost v drug tabor. Karl, zakaj nisi boljše komandiral, saj si bil vojak? Človek bi res lahko od jeze počil. — Ja, da bi kaj pomagalo! Farman.

Dobrna pri Celju. Človek bi ne verjel, ko bi ne videl na lastne oči, da se bo tako kmalu uresničilo naše pričakovanje. Še predno je prišel dan volitev, postali so nekateri nemčurji „trudni“. Nekaj dni so se „hrabro“ držali, nazadnje jim je postalo prevroče in zaželeli so — miru. Prehudo smo jih potipali. Mislili so, da stvar ne bo tako resna. Ko so pa videli, da ni „špas“, začeli so se jeziti sami nad seboj, zakaj da so poslušali sladke besede nemčurskih privandraccev. Poprej so lepo v miru živeli, sedaj se pa cela slovenska Dobrna norčuje iz njih, in kjer je le videti kak nemškutarček, vse se muza in pravi: „Lej, to je tudi eden! Ta bo tudi volil „Nemce“!“ To je že majhna kazen za zaslepljenje, a to še ni nič, hujša še pride potem!

Torej „mir“ bi radi. Dobro! Kak bo konečni mir, o tem je še prezgodaj govoriti, ker odločitev še ni padla. Ker pa vemo, da je med vašim „mirom“ in našim „mirom“ velik razloček, radi bi vam danes povedali, kakoršen ne sme biti ta „mir“. Po nemških in nemčurskih mislih je mir to, če Slovenec trpi vse, karkoli počenja ž njim zagrizen Nemeč ali izdajalski nemčur. Če morebiti tudi dobrnski nasprotniki Slovencev hočejo tak mir, potem se o tej stvari sploh ne menimo,

ker do konca sveta ne bo prišlo do takega miru. Vse kaže, da imajo dobrnski nemčurji in nekateri Nemeč res tak mir v mislih. Dobrnaska občina ima po zadnjem ljudskem štetju 1718 prebivalcev in od teh jih hoče biti 51 „Nemcev“. Če kdo spravi skupaj cel ducat pristnih Nemcev, mu častitamo. Ostalo pride torej ua „nemčurje“. In ta pest nemško mislečih in slovensko govorečih ljudi bi rada vladala v dobrnski občini! Vse naj bi se godilo po njihovi volji. Slovenci bi se ne smelo govoriti, ker poprej so bili boljši časi, ko se je rekalo „krigl pira“, kakor pa sedaj, ko pravimo „steklenico piva“. Denar naj bi pograbili le Nemeč in nemčurji; Slovincem se že oponaša, če s svojim denarjem morebiti podpirajo slovenske časnike, slovenske obrtnike itd. Slovenskega obrtnika bi sploh na Dobrni ne smelo biti. Tak dela Nemeč in nemčurjem škodo. Slovenska pesem se ne sme glasiti, vsled tega grize Nemeč in nemčurje po trebuhih. Slovenske zastave Bog ne da razobesiti, to bode Nemeč in nemčurje v oči, kakor rudeča cunja neko žival. Slovenske veselice ali predstave za živ svet ne, to kaže, da še živi na Dobrni slovenski rod. Slovenskih časnikov pa še celo ne na Dobrno, ker hujskajo ljudi zoper „Nemce“ in kaljo mir. No in „Bralno društvo“!!!? S tem pa takoj proč; tam se pripravljajo na to, da bodo nekdanj žrti „Nemce“ s kostmi in kožo. Nasprotno pa po nemčurskih mislih sme in mora biti: Samo hajlanje po dnevi in po noči; zaničevanje slovenskega jezika in ljudstva; nemške pesmi — če se nemški ne ve, se lahko za silo tudi slovensko poje, posebno če se „fajerber“ pelja iz Celja domu; nemška občina in nemški župan; nemški fajerber in nemška komanda itd. In ko bo vse to, nemčurji bojda ne bodo hudi, če bodo Slovenci svoja posestva in vse dali nemčurjem in Nemeč, sami pa šli berait kruha po svetu. To je majhna slika nemčurskih misli in želj. In da se vse to uresniči, na to delujejo z vsemi močmi in silami. In Bog varuj, da bi se kdo oglasil in kaj rekel proti temu. Ta „kali“ mir! Če se o tem kaj piše po slovenskih časnikih, je že ogenj v strehi. Da se razumemo, povem vsem zagrizenim Nemeč in njih neznačajnim prijateljem nemčurjem, da še Slovenci na Dobrni ne mislimo umreti in da nas ni volja prepustiti slovenske zemlje nemškim in nemčurskim krempljem. Če hočete „mir“, moramo vas že opozoriti na to, da je naša dolžnost, ustaviti nesramno gonjo zoper Slovenstvo na Dobrni. Leta in leta je občina slovenska, zakaj pa stegujete sedaj svoje grabljive roke po njej. Vi ste udarili prvi, vi boj nadaljujete, mi pa se branimo. Pa ne bo dolgo in pridemo k napadu in ta se bo ponavljaj tako dolgo, da bodete zlomljeni in takrat bo — mir!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Pogreb biskupa Strosmajerja, ki se je vršil v petek, dne 14. t. m. dopoldne, je bil tako veličasten, da je nek hrvaški dopisnik pisal, da se čuti mnogo preslabega vse opisati, kakor je bilo. Pogreba so se udeležile odlične osebe in odposlanstva od vseh slovenskih narodov. Pet škofov ob mnogobrojni asistenci mašnikov je vodilo spoved. Med drugim so odposlala zastopstva mesto Ljubljana, Praga z županom Srbom na čelu; nas Slovence ma Spodnjem Štajerskem je zastopal g. dr. Sernec iz Celja.

Osebna vest. Okrajni živinozdravnik g. Blaha je prestavljen iz Mürrzuschlaga v Slovenjgradec.

Častnim občanom je enoglasno imenovala občina Kog g. Ernesta Slanca, nadučitelja pri Sv. Bolfenku blizu Središča.

Tečaj za pridelovanje zelenjadi. Na deželni sadjarski in vinarški šoli v Mariboru se bo vršil od 11. do 13. maja t. l. tečaj za sajenje zelenjadi. Učilo se bo sajenje in pridelovanje najvažnejših vrst zelenjadi. Število udeležencev je določeno na 30. Učne ure